

Arrest

nr. 162 272 van 17 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 11 februari 2016 en tot afgifte van een inreisverbod van 11 februari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIBI, die loco advocaat ANDRIEN Dominique & ISTAZ-SLANGEN Zoé verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart op 13 oktober 2015 het Rijk binnen gekomen te zijn en dient op 15 oktober 2015 een asielaanvraag in die in de Franse taal wordt behandeld.

Op 15 oktober 2015 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag niet in overweging. Deze beslissing is in de Franse taal opgesteld.

Op 21 november 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13quinquies. Deze wordt per aangetekend schrijven van 27 november 2015 aan verzoeker ter kennis gegeven. De kennisgeving wordt geacht 1 december 2015 te zijn.

Bij arrest 158 912 van 17 december 2015 wordt het beroep ingesteld tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

Op 11 januari 2016 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de Franse taal een termijn van verlenging van het bevel tot 21 januari 2016.

Blijkens een administratief verslag wordt verzoeker op 11 februari 2015 aangetroffen te Brussel en wordt verzoeker diezelfde dag opgesloten in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel.

Op 11 februari 2016 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ter kennis gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing. Diezelfde dag wordt de verzoekende partij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod ter kennis gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing. Beide beslissingen worden dezelfde dag ter kennis gegeven.

2.1. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het inreisverbod

2.1.2. De Raad merkt ambtshalve ter terechtzitting op dat niet blijkt uit het verzoekschrift dat een reden wordt gegeven waarom de vordering tot schorsing gericht tegen de tweede bestreden beslissing uiterst dringend is.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet –, dan nog toont verzoeker niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. De summiere uiteenzetting van verzoeker inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft blijkbaar betrekking op de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies), met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met

onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Ter terechtzitting vraagt de Raad nogmaals aan de raadsman van de verzoekende partij uiteen te zetten waarop er uiterst dringende noodzakelijkheid zou bestaan voor wat de vordering tot schorsing betreft gericht tegen de tweede bestreden beslissing. De raadsman antwoordt dat zij het overlaat aan de appreciatie van de Raad. De Raad stelt vast dat de bewering dat een gewone vordering tot schorsing 450 dagen zou duren louter hypothetisch is.

Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot het inreisverbod dient te worden verworpen.

Het verdere onderzoek van de vordering heeft dan ook uitsluitend betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing gericht tegen de eerste bestreden beslissing, verder bestreden beslissing genoemd

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Het onderdeel van het middel luidt als volgt:

“Suivant l'article 51/4 § 1er de la loi du 15 décembre 1980 : « L'examen de la demande d'asile visée aux articles 50, 50bis, 50ter et 51 a lieu en français ou en néerlandais. La langue de l'examen est également celle de la décision à laquelle il donne lieu ainsi que des éventuelles décisions subséquentes d'éloignement du territoire ».

En l'espèce, la procédure d'asile du requérant était en français. Or, les décisions entreprises (annexe 13 septies et 13 sexies) sont toutes les deux intégralement en néerlandais sans qu'aucun passage ne soit traduit.

L'ordre de quitter et l'interdiction d'entrée sont des décisions subséquentes au rejet de la demande d'asile du requérant : il ressort, en effet, des motifs des actes entrepris que le rejet de la demande d'asile du requérant par Votre Conseil ainsi que l'ordre de quitter du 1er décembre 2015 ont justifié son arrestation. Dès lors, ces décisions devaient être rédigées en français ; les décisions méconnaissent le prescrit de l'article 51/4 §1er de la loi du 15 décembre 1980. »

3.3.2.2. De verwerende partij merkt op in de nota betreffende dit onderdeel :

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker er verkeerd vanuit gaat als zou de thans bestreden beslissing beschouwd kunnen worden als een “daaropvolgende beslissing tot verwijdering van het grondgebied” in de zin van artikel 51/4, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betreft geen beslissing die

voortvloeit uit de afwijzing van verzoekers asielaanvraag, maar is wel degelijk een politiemaatregel. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet vindt geen toepassing en is derhalve ook niet geschonden.

De aandacht dient te worden gevestigd op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin verwezen wordt naar rechtspraak van de Raad van State:

“Deze taal dient, gelet op de bepalingen van artikel 51/4, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dan ook te worden gebruikt voor de beslissingen tot verwijdering van het grondgebied die voortvloeien uit de afwijzing van hun asielaanvragen.” (RvV 2 december 2013, n° 114.910 ; RvV 16 september 2013, n° 109.811) (eigen onderlijning)

“Daarnaast moet worden vastgesteld dat de in voorliggende zaak bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten die verzoekers op 9 september 2011 werden betekend en waarvoor gebruik gemaakt werd van de bijlage 13 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 niet kunnen beschouwd worden als zijnde “daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied” in de zin van het door verzoekers geciteerde artikel 51/4, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zodat deze wetsbepaling niet van toepassing is. Voormelde bevelen omvatten immers geen enkele verwijzing naar de afwijzing van de asielaanvraag van verzoekers (cf. RvS 12 februari 2003, nr. 115.806) en dienen beschouwd te worden als loutere politiemaatregelen die in het Nederlands dienden gesteld te worden omdat zij, via de administratieve diensten van de stad Sint-Niklaas, in het Nederlands taalgebied, dienden betekend en ten uitvoer gelegd te worden (cf. RvS 2 oktober 2007, nr. 175.261).” (RvV 12 december 2011, n° 71.697) (eigen onderlijning)

[De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in arrest nr. 156.150 d.d. 05 november 2015](#) onder meer wat volgt:

“(…) Waar de verzoekende partijen voorhouden dat het bestreden inreisverbod ten aanzien van eerste verzoekende partij in het Frans had moeten gesteld zijn gelet op artikel 51/4 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad evenwel vast dat het in voorliggende zaak bestreden inreisverbod dat eerste verzoekende partij op 28 januari 2015 werd betekend en waarvoor gebruik gemaakt werd van de bijlage 13sexies niet kan beschouwd worden als zijnde een “daaropvolgende beslissing tot verwijdering van het grondgebied” in de zin van het door verzoekende partijen geciteerde artikel 51/4, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zodat deze wetsbepaling niet van toepassing is. Voormeld inreisverbod werd niet afgeleverd naar aanleiding van een beslissing inzake asiel (cf. RvS 12 februari 2003, nr. 115.806) maar wel samenhangend met een bevel om het grondgebied te verlaten van 28 januari 2015 dat als een loutere politiemaatregel dient beschouwd te worden die in het Nederlands diende gesteld te worden omdat eerste verzoekende partij werd aangetroffen in de politiezone Meetjesland Centrum - Eeklo (cf. RvS, nr. 99.326 van 1 oktober 2001, RvS, nr. 198.142 van 23 november 2009 en RvS, nr. 211.569 van 28 januari 2011). Het loutere feit dat in het genoemde bevel om het grondgebied te verlaten een opsomming wordt gegeven van de feitelijke antecedenten van eerste verzoekende partij – waarbij tevens gewezen wordt op de afwijzing van de asielaanvraag – maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat het genoemde bevel een “daaropvolgende beslissing tot verwijdering van het grondgebied” in de zin van het door verzoekende partijen geciteerde artikel 51/4, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is. Verzoekende partijen tonen met hun uiteenzetting geen schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet aan.(…)”

Ten overvloede kan nog verwezen worden naar arrest nr. 126.394 van 26 juni 2014, waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 29 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) vernietigde. De Raad oordeelde dat de bestreden beslissing, zijnde een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), na afloop van de asielprocedure werd genomen, waardoor overeenkomstig artikel 51/4, §1 tweede lid van de vreemdelingenwet de taal gebruikt diende te worden van de asielprocedure, in dit geval het Frans. Op 01 augustus 2015 werd tegen bovenstaand arrest cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bij arrest nr. 233.024 van 25 november 2015 vernietigde de Raad van State het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In het cassatieberoep werd enerzijds aangevoerd dat de oorspronkelijke bestreden beslissing niet werd genomen n.a.v. de beëindiging van de asielprocedure (bijlage 13 en geen bijlage 13quinquies) (middel 1), terwijl daarnaast ook werd gewezen op het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet heeft uitgesproken over de in de nota met opmerkingen ontwikkelde exceptie van gebrek aan belang (middel 2). De Raad van State heeft zich in haar arrest enkel uitgesproken over het tweede middel, dat gegrond werd verklaard. De Raad van State sprak zich niet uit over de interpretatie van

artikel 51/4 van de vreemdelingenwet, waardoor kan worden gesteld dat de bestreden interpretatie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoals in dit geval, niet bevestigd werd.

Een bijlage 13septies kan niet beschouwd worden als een beslissing die genomen werd na afloop van de asielprocedure. “

3.3.2.3. Artikel 51/4, § 1 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

Het onderzoek van de in de artikelen 50,50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.”

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij een asielaanvraag had ingediend in de zin van het eerste lid van deze bepaling.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat een bijlage 13quinquies aan verzoeker werd gegeven op 21 november 2015 in de Franse taal in navolging van de afgewezen asielaanvraag. Deze beslissing is gesteund op artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet.

De thans bestreden beslissing steunt eveneens op artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet en meldt net zoals de beslissing van 21 november 2015 dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. De bestreden beslissing verwijst, net zoals het bevel van 21 november 2015, naar de afgewezen asielaanvraag en het afgewezen beroep bij de Raad over de niet-inoverwegingname van de asielaanvraag door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Daarnaast wijst de bestreden beslissing erop dat geen gevolg is gegeven aan het eerdere bevel en verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan het eerdere gegeven bevel gevolg heeft gegeven, motief wellicht ingegeven om de afwezigheid van een termijn van vertrek te rechtvaardigen.

Gelet op de bewoordingen van de bestreden beslissing die naar de afgewezen asielaanvraag verwijst komt het de Raad voor dat de bestreden beslissing is genomen volgend op een onderzoek naar de asielaanvraag.

Uit het tweede lid van artikel 51/4, § 1 kan afgeleid worden dat niet noodzakelijkerwijze enkel het bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13quinquies wordt bedoeld vermits dit lid spreekt van *“daaropvolgende beslissingen tot verwijdering”* (eigen onderlijning) en niet van daaruit voortvloeiende beslissingen van verwijdering.

Waar de verwerende partij suggereert dat de bestreden beslissing een politiemaatregel is en ter kennis is gebracht in het Nederlands taalgebied zodat deze in het Nederlands dient genomen te worden, wijst de Raad erop dat artikel 1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966 (verder afgekort als wet op het taalgebruik) uitdrukkelijk voorziet dat kan afgeweken worden van haar toepassingsgebied bij andersluidende wet. Artikel 1, § 1 van deze wet bepaalt immers: *“Deze gecoördineerde wetten zijn toepasselijk : 1° op de gecentraliseerde en gedecentraliseerde openbare diensten van de Staat, van de provinciën, (van de agglomeraties, van de federaties van gemeenten) en van de gemeenten, voor zover zij inzake taalgebruik niet beheerst worden door een andere wet.”* In casu dient artikel 51/4 van de vreemdelingenwet als een andersluidende bepaling te worden beschouwd en heeft deze als *lex specialis* voorrang op de toepassing van de regel dat conform artikel 39, § 1, juncto artikel 17, § 1, a, van de wet op het taalgebruik een gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven als politiemaatregel, in het Nederlands taalgebied, in het Nederlands moet opgesteld zijn. Voorts lijkt het woord “daaropvolgend” eerder een aanduiding te geven over de chronologie van opeenvolgende verwijderingsmaatregelen dan op een gevolgbeslissing. Wat er ook van zij, *in casu* blijkt, op het eerste gezicht, uit de motieven van de bestreden beslissing dat zij wel degelijk voortvloeit uit de beslissing inzake verzoekers’ asielaanvraag zodat deze beslissing in toepassing van artikel 51/4, §1 van de vreemdelingenwet in het Frans dient te worden getroffen.

Het onderdeel van het middel dat de schending aanvoert van artikel 51/4 van de vreemdelingenwet is *prima facie* gegrond.

Het middel is in die mate ernstig.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben. Hij betoogt dat een cassatieberoep bij de Raad van State hangende is tegen het arrest 158 912 van 17 december 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Door de verwijdering zal verzoeker dienen terug te keren naar Kosovo wat *in casu* kan aanvaard worden, gelet op de ernst van het onderdeel van het middel, als zijnde een moeilijk te herstellen nadeel. Temeer de verwerende partij ter terechtzitting stelt dat het onderdeel de openbare orde raakt.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 februari 2016 tot afgifte van een inreisverbod wordt verworpen.

Artikel 2

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 februari 2016 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt bevolen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. BEELEN